

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 25-A DUPĂ RUSALII

Pilda samarineanului milostiv

†) SF. CUV. PAISIE DE LA NEAMȚ
SF. MC. ȘI MĂRTUIRISITORI: GURIE,
SAMONA ȘI AVIV DIACONUL

Un ierarh mereu așteptat

Preasfințitul Varlaam Ploieșteanul, episcop-vicepatriarhal, ne-a trecut de multe ori pragul bisericii, îmbogățindu-ne slujbele, împărtășind smerenie, pace, și mai ales un cuvânt cu înalte înțelegeri dogmatice, cuvânt îmbrăcat în haina simplității și încercat în viața călugărească.

Părintele Varlaam Merticariu s-a născut la 28 octombrie 1960, în localitatea Știubieni, județul Botoșani. A absolvit Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț (1982) și este licențiat al Institutului Teologic Universitar din București (1987), între 1987-1990 urmând tot aici cursurile de doctorat în Teologie. Titlul de doctor îl obține în 2003 cu teza „Spiritualitate și istorie pe teritoriul României în epoca bizantină și postbizantină”, sub coordonarea științifică a domnului academician profesor dr. Emilian Popescu.

A intrat în monahism la Mănăstirea Neamț în anul 1998, fiind hirotosit arhimandrit în anul 2001. A fost vicar administrativ al Arhiepiscopiei Iașilor (1998-2009) și președintele Comisiei Liturgice a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei.

Este lector la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae” din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași din anul 1996 și la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” a Universității din București din 2009.

A publicat numeroase studii și recenzii în volume colective și reviste de specialitate și a susținut comunicări științifice la numeroase conferințe și simpozioane de teologie naționale și internaționale.

În data de 20 decembrie 2009 a primit hirotonia într-un arhieru, ca episcop-vicepatriarhal, cu titulatura Varlaam Ploieșteanul. Iar din 11 martie 2013 este Secretar al Sfântului Sinod.

Îi mulțumim Preasfințitului pentru dragostea și grija ce ne-o poartă! ❖

Sărbătoarea hramului parohiei Șerban Vodă

SFÂNTUL CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ

„Ocupă în istoria monahismului ortodox și a Bisericii ortodoxe un loc deosebit: în persoana lui s-au întâlnit sfințenia vieții personale, iubirea de ortodoxie, aptitudinea remarcabilă de a organiza comunitățile monahale cu viață de obște, priceperea de a atrage la sine și de a educa duhovnicește numeroase cete de ucenici, de a crea împrejurul său o mare școală de ascetism duhovnicesc ortodox și, în fine, un mare talent literar care l-a ajutat să săvârșească o operă însemnată și de mare trebuință și anume să îndrepte traducerile vechi și să facă traduceri noi din literatura ascetică a sfinților părinți.” (Protoiereul Serghei Cetfericov)

Începând cu anul 2008, biserica noastră a primit al treilea ocrotitor, pe Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, părintele Filocaliei românești, cel care prin ucenicii săi a marcat cultura română și europeană într-un fel remarcabil. Chemat de Dumnezeu din părțile Poltavei, și-a desăvârșit vocația monahală în Sfântul Munte, practicând rugăciunea în mănăstirile Athosului, dar mai ales în Schitul Sfântul Ilie pe care l-a întemeiat, iar apoi a fost îndrumat de Dumnezeu spre a fi pentru noi românii o călăuză dumnezeiască care să ne învețe pe noi paza minții și rugăciunea cea de toată vremea.

După ce s-a întors în țară, trecând prin locurile pe unde ucenicise la vestitul său dascăl Vasile de la Poiana Mărului, și-a îndreptat pașii spre Dragomirna. Apoi, lăsând în urmă rodul unei munci fără egal, s-a îndreptat spre Mănăstirea Neamț. Pe vremea Sfântului Paisie, Neamțul devenise Lavră duhov-

nicească și leagăn de cultură creștină. A tradus, a copiat și a lăsat Bisericii pagini nemuritoare de Filocalie românească.

Din mila lui Dumnezeu, prin purtarea de grijă a Părintelui Patriarh Daniel și a Mitropolitului Teofan al Moldovei, biserica noastră a primit în dar moaștele acestui mare sfânt. Din grija credincioșilor noștri și cu sprijinul material al familiei Crângașu, lăsam ca moaștele sfântului să fie păstrate cu evlavie și cinstate într-una din cel mai frumoase racle. Prezența sfințelor moaște în biserica noastră a însemnat dinamizarea activităților culturale, și în primul rând a vieții duhovnicești în general. Cinstind cu evlavie moaștele sale, ne aducem cu recunoștință aminte că sfinții ne-au salvat în momente grele și ne-au fost lumini din depărtări, venite către noi spre a ne arăta calea pe care trebuie să mergem. ❖

Părintele Dinu Pompiliu

Prăznuită pe 21 noiembrie, această sărbătoare este cunoscută în popor sub denumirea de Vovidenia sau Ovedenia.

Sfinții Părinți ai Maicii Domnului, Ioachim și Ana, nu aveau copii, dar L-au rugat îndelung pe Dum-

INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

nezeu să le dăruiască un copil, făgăduind că îl vor duce la templu și îl vor închina Lui. Un înger le vestește că vor avea o fată pe care o vor numi Maria. Când aceasta împlinește trei ani, Sfinții Părinți își țin promisiunea, ducând-o la templu, unde a stat până la logodna cu Iosif.

Întâmpinată la templu de marele preot Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, Protoevanghelia spune că Fecioara Maria a fost dusă în Sfânta Sfințelor, pentru că ea însăși avea să devină „Sfânta Sfințelor” lui Dumnezeu, sălaş a lui Dumnezeu-Cuvântul. Din ea, Cel Necuprins, Cel Veșnic, avea să ia trup, să Se facă cuprins în pântecul ei.

Această sărbătoare a luat naștere în secolul VI. După ce pe 20 noiembrie 543, este sfințită biserica zidită de Justinian la Ierusalim, lângă ruinele

templului, închinată Sfintei Fecioare și numită biserica „Sfânta Maria cea nouă”, a doua zi, pe 21 noiembrie, a început să fie serbat hramul bisericii, sărbătoarea fiind dedicată aducerii Fecioarei Maria la templu.

În Apus, sărbătoarea a fost adoptată de papa Grigorie XI-lea, care a cinstit-o pentru prima dată în anul 1374, la Avignon.

Începând cu data de 21 noiembrie, în cadrul slujbei Utreniei, se cântă Cătăvasiile: „Hristos Se naște, slăviți-L!...” Este o sărbătoare care ne pregătește să-L facem pe Hristos să Se nască tainic în noi.

Pentru ca bucuria sărbătorii Intrarea Maicii Domnului în Biserică să nu fie umbră de post, Biserica a rânduit ca pe 21 noiembrie să fie dezlegare la pește. ❖

Raționalismul secolului „Luminilor” versus Creștinism

Revoluția franceză își are cauzele în condițiile economice, politice și sociale precare ale Franței. Pornită ca o eliberare de sub totalitarismul moharhist și autoritatea prelaților catolici, Revoluția franceză se transformă într-un regim totalitar, care conduce prin teroare, ducând chiar un genocid împotriva propriului popor. Culisele Revoluției franceze sunt și astăzi cu diplomatie ascunse, căci ele de fapt demască o conspirație ce a dus la exterminarea în masă nu numai a contrarevoluționarilor, a oamenilor cu arma în mână, dar și a populației civile: femei, copii, bătrâni. În provincia Vendee, unde au avut loc crime inimaginabile, 170.000 de oameni au fost exterminați.

Un preambul al revoluției va fi acela în care clericul catolic sunt obligați prin lege să depună un jurământ de fidelitate față de autoritatea politică, deci o aservire politică. Lăsăm la o parte faptul că prelații catolici dețineră anterior posturi ministeriale importante și că episcopii erau ei înșiși proprietarii a aproximativ 20-30% din terenurile agricole franceze, aceasta alimentând o revoltă a maselor. Dar lupta antisistem s-a transformat într-una anticlericală, și, cel mai grav într-una anti-creștinism. Aproape jumătate din preoți și episcopi nu au semnat jurământul de fidelitate. Ei au ales să lupte și să moară. Cealaltă jumătate a acceptat să alcătuiască o biserică nouă, fidelă conducerii revoluționare, și astfel populația și Biserica Catolică a fost dezbinată. Circa 3.000 de preoți au fost uciși, de asemenea călugări și călugărițe, unii înecați în fluviu Loara,

Secolul al XVIII-lea, cel în care Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț a redefinit isihasmul și a scos la lumină scrierile patristice din mănăstirile Athosului, a adus în vest Revoluția Franceză. Cea care a dus la decreștinarea Franței, dar și a Europei.

așa cum s-a întâmplat pe 17-19 noiembrie 1793 la Nantes. Cu un an doar înainte de plecarea la Domnul a Sfântului Cuvios Paisie de Neamț, și chiar în anul în care la Moscova apărea Filocalia în limba slavonă!

În 1793 toate cultele vor fi interzise, preoții sub 60 de ani sunt poftiți să părăsească Franța, cei peste 60 de ani sunt închiși. De asemenea, guvernarea ateistă urmărirea nu numai abolirea religiei creștine, dar și distrugerea simbolurilor creștine. În locul ei vor pune o nouă religie, numită religia Virtuții, mai apoi vor proclama cultul Ființei Supreme, iar din 1795 guvernul promovează teofilantropia. Calendarul creștin este înlocuit cu cel revoluționar, la fel și sărbătorile creștine cu cele care celebrau natura, rațiunea sau omul. Și totul pornind de la ideile ilu-

ministe prin care omul este despărțit de Dumnezeu și este preamărită capacitatea creativă a omului rațional.

Sunt înlocuite și numele de străzi ce aminteau de sfinți, regi sau aristocrați. (Și astăzi, în anul 2015, sunt propuneri legislative de înlocuire a denumirilor creștine de localități și străzi cu altele. Peste 5000 de localități din Franța încep cu Saint sau Sainte, adică sfânt sau sfântă). Bisericile au fost închise, și în ele au avut loc fel de fel de manifestări antireligioase ce parcă ne amintesc de scenele din închisoarea de la Pitești unde simbolurile creștine erau mai mult decât blasfemate. Dar simbolul cel mai lovit a fost preoția: zeci de mii de preoți au fost obligați să demisioneze.

După revoluție, încet, încet populația revine la catolicism, iar anul 1801 este cel în care oficial lucrurile revin la normal, căci Napoleon și Papa Pius la VII-lea încheie un Concordat. Ceva grav, însă, se întâmplase, răul era deja făcut în conștiința și ADN-ul unui popor născut creștin.

Să nu uităm însă că fundamentele civilizației noastre sunt creștine, ele sunt puse de Hristos, și nu de secolul Luminilor. Dar în ideile Revoluției Franceze, care avea ca motto „Libertate, Egalitate, Fraternitate sau Moarte” și-au aflat suportul toți marii dictatori sau ideologii comuniști precum Lenin, Stalin, Mao, care au dus împotriva poporului și libertății lui cele mai grozave genocide. Cu toții au fost ateți, și prima lor grijă a fost să aprindă revolta anticlericală și anticreștină în sânul maselor. ❖

SFÂNTUL CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ, ÎNNOITORUL MONAHISMULUI

Este unul din stareții care au avut o influență deosebită atât asupra monahismului românesc, cât și asupra celui slav. S-a născut la 21 Decembrie 1722 la Poltava, în Ucraina, în familia unui protoiereu. A avut 11 frați, a primit o educație religioasă deosebită, și urma să-i ia locul tatălui său în catedrala orașului.

Rămâne de mic orfan de tată, frații săi murindu-i și ei pe rând. Studiază la Academia duhovnicească din Kiev, întemeiată de Mitropolitul Petru Movilă. Atras însă de viața monahală, renunță la studii, și intră în 1740 în mănăstirea Liubetki, ca mai apoi la mănăstirea Medvedovski să devină rasofoar, cu numele de Platon. Datorită prigoanei ocupanților polonezi, se întoarce la Kiev, la Lavră, unde va lucra icoane și unde îl va întâlni pe Mitropolitul Antonie al Moldovei, care slujea aici în românește. Atunci s-a îndrăgostit de limba română.

Plecarea în Moldova

În anul 1742 vine în Moldova, la schitul Dălhăuți, Vrancea, apoi trece în Muntenia, la schiturile Trăstieni, Poiana Mărului și Cârnu, care se aflau sub îndrumarea starețului Vasile de la Poiana Mărului și aveau rânduială athonită. Dar fugind de preoție, în 1746 pleacă la Athos, mai întâi la mănăstirea Pantocrator.

Asceză și isihasm în Muntele Athos

Negăsindu-și un părinte spiritual cum și-l dorea, locuiește singur timp de patru ani într-o peșteră. În 1750 ajunge la Athos starețul Vasile de la Poiana Mărului, care-l călugărește, schimbându-i numele în Paisie.

La 36 de ani este hirotonit ieromonah de către Episcopul Grigorie de la Athos. Primul său ucenic a fost monahul Visarion, venit din Moldova, la care se adaugă și alții, tot moldoveni. Cu binecuvântarea Patriarhului Serafim, Paisie întemeiază schitul Sfântul Ilie, cu 5 chilii, care ajunge repede la 60 de ucenici. Aceștia erau români, greci, ruși. Monahul Macarie îl învață greaca, iar el începe să traducă din greacă în slavonă, revizuiind vechile traduceri slavone după originalele grecești ale Sfinților Părinți răsăriteni.

Înnoitor al vieții monahale

Rămâne în Athos până în 1763, când hotărăște să se întoarcă în țară. Împreună cu cei 64 de ucenici ai săi se stabilește mai întâi la schitul Vărzărești, Focșani, apoi se îndreaptă spre Iași, unde Mitropolitul Gavril Calimah, pe care-l

cunoscuse la Athos, îi încredințează mănăstirea Dragomirna. Va rămâne aici 12 ani, adunând în jurul său o obște de 350 monahi, români, ruși și ucrainieni, pentru care a alcătuit un regulament monahal, cunoscut sub numele de „Așezământul de la Dragomirna”, în opt puncte, care introducea rânduiala în viața călugărilor. Călugării duceau viață de obște (comună), lucrau la câmp sau meșteșuguri diverse, sau se ocupau de traduceri și copieri de manuscrise, iar munca se împletea cu rugăciunea de toată vremea.

Scoala paisiană de traduceri din textele patristice

Starețul Paisie continuă și aici opera de traducere a scrierilor Sfinților Părinți, mai ales a celor ascetice, din greacă în slavonă și în română. La Dragomirna avem în 1763 deja prima Filocalie tradusă într-o limbă vie, vorbită: Filocalia românească. De asemenea, Starețul lucrează la Filocalia în limba slavonă, care, după o severă cercetare, este tipărită în anul 1793 la Moscova la cererea Mitropolitului Gavriil al Petersburgului.

Dintre operele sale personale se evidențiază, „Șase capitole asupra rugăciunii inimii” în care sunt expuse sistematic bazele biblice și patristice ale rugăciunii lui Iisus, pregătirea celui ce dorește s-o practice, precum și efectele ce le produce. Prezentată ca o Apologie a Rugăciunii minții, cel ce o practică trebuie să fie ghidat de o persoană experimentată, având parte de iluminări speciale în înțelegerea Sfinților Părinți.

În privința căilor vieții monahale,

Paisie expune învățătura tradițională ortodoxă: în singurătate totală, în tovărășia a doi-trei monahi sau în comunitate, forma pe care o privilegiază.

În 1775, când Bucovina este ocupată de austrieci, activitatea cărturărească a lui Paisie la Dragomirna ia sfârșit. Însotit de 200 de ucenici, se așează la mănăstirea Secu, unde rămâne patru ani, continuând pravila de la Dragomirna.

Mănăstirea Neamț devine cea mai vestită Lavră a Moldovei

În anul 1779, la dorința domnitorului Constantin Moruzzi (1777-1782), Paisie devine egumen al mănăstirii Neamț. Activitatea starețului Paisie la Neamț a fost deosebit de bogată. El întărește aici rânduielile monahale athonite, cu slujbe zilnice conform tipicului, cu viața de obște, cu predici, cu muncă și rugăciune, după regula Sfântului Vasile cel Mare, cu grija pentru bătrâni și bolnavi. La Neamț s-a construit, sub îndrumarea sa, un spital, o casă de oaspeți și noi chilii, numărul monahilor trecând rapid de 800: români, ruși, bieloruși, ucrainieni, greci, sârbi și bulgari.

Preocupările starețului s-au concretizat într-o imensă activitate literar-bisericească: două echipe de traducători, de copişti și de critici, cu el în frunte, lucrau fără întrerupere la revizuirea și traducerea scrierilor filocalice în slavonă și în română. Numărul total al manuscriselor din timpul său se ridică la 300, dintre care 44 alcătuite de el însuși, Mănăstirea Neamț devenind un deosebit de important centru de cultură teologică-ascetică.

Neoisihasmul paisian depășește granițele Moldovei

A trecut la Domnul la 15 noiembrie 1794, la vârsta de 72 de ani, fiind înmormântat în biserica Mănăstirii Neamț. Influența paisiană a fost deosebit de puternică în Moldova, în Muntenia, la Athos, dar cu osebire în spațiul slav, Bulgaria, Serbia, Rusia. Ucenicii ruși ai Sfântului Paisie înființează mănăstirea „Noul Neamț” în Basarabia, ducând mai departe tradiția paisiană. Cum era de așteptat, rânduielile sale monahale au influențat cel mai mult viața religioasă a Bisericii Ruse. Mulți dintre ucenicii săi s-au răspândit în 117 mănăstiri și schituri din 35 de eparhii ale acestei Biserici.

A fost trecut în rândul sfinților, mai întâi de către Biserica Ortodoxa Rusă, la 6 iunie 1988, apoi de Biserica Ortodoxă Română la 21 iunie 1992. ❖

CARE ESTE ROSTUL CLOPOTELOR ÎN BISERICĂ?

Clopotele sunt parte integrantă a cultului creștin din cele mai vechi timpuri. Alături de toaca de lemn, se întrebunțează pentru vestirea începutului slujbelor sau marcarea unor momente importante din cadrul lor. Clopotele bisericii dau timpului o măsură liturgică, umplându-l de rost. Tragerea clopotelor îl face pe om să iasă din rânduiala cotidiană, într-o realitate mai presus de aceea care cade sub simțuri.

Biserica Ortodoxă folosește clopotele atât pentru chemarea credincioșilor la slujbele dumnezeiești, cât și pentru exprimarea bucuriei triumfătoare a Bisericii și a slujbelor sale dumnezeiești. Clopotele au fost folosite încă din cele mai vechi timpuri, atât pentru a anunța bucuria și rugăciunea, cât și necazul și primejdia.

În vremea persecuțiilor, creștinii nu se puteau chema public la rugăciune. La începuturile creștinismului, în catacombele romane, semnalul de adunare le era dat prin baterea unuia clopot. Abia după anul 313 clopotele au început să fie folosite fără teamă. Spre deosebire de toacă, clopotele au intrat mai târziu în întrebuințarea liturgică a Bisericii lui Hristos, mai întâi în Apus, apoi în Răsărit.

În Biserica de Răsărit, primele două clopote au fost trimise în dar împăratului bizantin Mihail al III-lea (842-867), în anul 852, de către Ursus Patricianus, doge al Veneției. Aceste două clopote au fost suspendate mai apoi, într-un turn de lângă Catedrala Sfânta Sofia - Constantinopol. Generalizarea lor în tot răsăritul creștin s-a desăvârșit abia în secolul al XII-lea. După cucerirea măreței cetăți Constantinopol, de către turci, clopotele au fost interzise de noii stăpânitori, ceea ce a făcut ca în multe părți să se revină la smerita toacă de lemn.

Inscripțiile întâlnite pe vechile clopote creștine reamintesc rostul lor ocrotitor, de mântuire și vestire, adevărind cuvintele Scripturii, care zic: „În tot pământul a ieșit

vestirea lor”. Misiunea acestora se rezumă în cuvintele întâlnite adeseori pe exteriorul lor: „Pe vii îi chem, pe morți îi plâng, fulgerele frâng”. Pe ele se mai întâlnesc însă și alte cuvinte, precum: „Laud pe Dumnezeu cel adevărat, chem mulțimea, adun clerul. Îi plâng pe morți, alung fulgerele, înfrumusețez sărbătorile”.

Fiind socotit un obiect de cult foarte important, clopotul se sfințește ori se stropește cu apă sfințită, după o rânduială specială.

Bătutul clopotelor se face, ca și toaca, la începutul slujbelor importante și la unele momente de seamă din cadrul acestora, la slujba de seară, la miezul nopții, de dimineață, la începutul Sfintei Liturghii, ca și la unele ierurgii.

Clopotele se mai întrebunțează și pentru a marca anumite evenimente sau întâmplări din viața credincioșilor sau a obștii creștine: adormirea în Domnul a unui creștin, când ele sună prelung, rar și tânguioș; în caz de incendii, războaie sau revoluții ori alte evenimente deosebite, calamități, inundații, grindină, când ele bat precipitat și alarmant. Nu de mult, la exact o săptămână de la tragedia din clubul Colectiv, la orele 22³⁰, clopotele tuturor bisericilor ortodoxe din țară au bătut pentru sufletele celor plecați la Domnul.

Clopotele au fost intens folosite până la căderea Constantinopolului sub turci, dar apoi trasul clopotelor de către creștini a fost interzis, creștinii revenind la toaca de lemn. Așa se explică bucuria diaconului

Pavel de Alep, care venind la jumătatea veacului al XVII-lea din Orient în Țările Române, a auzit pentru prima oară clopotele bătând la Galați, lucru ce l-a umplut de bucurie, mișcându-l până la lacrimi! ❖

Postul Crăciunului

Este primul post din anul bisericesc și ultimul din anul civil. Se lasă sec în seara zilei de 14 noiembrie și postim până pe 24 decembrie. Un post ușor, un post al bucuriei, căci ne pregătim sufletele pentru primirea lui Hristos. Prin însăși durata lui de 40 de zile, ne amintește de postul lui Moise de pe Muntele Sinai, când acesta aștepta să primească cuvintele lui Dumnezeu scrise pe lespezile de piatră ale Tablelor Legii. Astfel, creștinii postind 40 de zile, se învrednicesc să primească pe Cuvântul lui Dumnezeu întrupat și născut din Fecioara Maria.

După rânduială, în timpul acestui post, luna, miercurea și vinerea nu mâncăm bucate cu untdelemn și nu bem vin. La orele 3-4 după-amiază, mâncăm o singură masă, cu hrană uscată sau legume fierte. Dacă în aceste zile cade un sfânt care să aibă Doxologie mare, dezlegăm la untdelemn și la vin. Dacă în aceste zile cade un sfânt care are Priveghere, dezlegăm la untdelemn, vin, pește. Și de hramul Bisericii, luni, miercuri sau vineri, mâncăm pește.

Marți și joi este dezlegare la untdelemn și vin. Dacă marți sau joi cade un sfânt cu Doxologie mare, dezlegăm la pește.

În Postul Crăciunului avem dezlegare la pește sâmbata și duminica, între 21 noiembrie (Intrarea Maicii Domnului în Biserică) și 20 decembrie (pomenirea Sfântului Ignatie Teoforul).

Dar să avem grijă să nu pierdem plata postului, căci Sfântul Ioan Gură de Aur ne atrage atenția când nu postim cu folos: „Când ne abținem de la mâncări, dar nu ne abținem de la păcate; când nu mâncăm carne, dar mâncăm casele săracilor; când nu ne îmbătăm cu vin, dar ne îmbătăm cu poftă rele; când stăm toată ziua nemâncăți, dar ne petrecem toată ziua la spectacole pline de desfrânare”.

Deci post ușor și bineplăcut Domnului! ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII SI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	16 ³⁰ -17 ³⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Joi	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / Matem. clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 NOIEMBRIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Cuv. Paisie de la Neamț - Hramul bisericii Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samariteanului milostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie - Începutul Postului Nașterii Domnului
Miercuri 18 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere
Sâmbătă 21 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie - Pomenirea morților Vecernie
Duminică 22 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului ce i-a rodit țarina) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI